

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

СОВЕТ НА ЕВРОПА
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА
ТРЕТИ ОДДЕЛ

О Д Л У К А

ПО ОДНОС НА
Жалбата бр.27870/02

Од Адем ЛИМКОСКИ и други
Против Република Македонија

***Напомена:** Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.*

Европскиот Суд за човекови права (Трета секција) заседавајќи на
2 Февруари 2006 година во Совет составен од:

Г-дин В.М. ZUPANČIČ, Претседател

Г-ѓа J. HEDIGAN,

Г-ѓа М.Цаца-Николовска,

Г-дин V. ZAGREBELSKY

Г-дин E. MYJER,

Г-дин DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

Г-дин I. ZIEMELE, како судии,

и г-дин V. BERGER, Секретар.

Земајќи ја во предвид жалбата поднесена на 17 јуни 2002 година,
Земајќи ја во предвид одлуката да се примени член 29 § 3 од Конвенцијата и да се разгледуваат заедно допуштеноста и основаноста на предметот,

Земајќи ги во предвид обсервациите поднесени од Владата,
Расправајќи, одлучи како што следува:

ФАКТИ

Жалителите, г-дин Адем Лимкоски и г-дин Мехдија Лимкоски, се македонски државјани и живеат во Кичево. Тие се претставени пред Судот од страна на г-дин О.Кадриу, адвокат од Скопје, Република Македонија.

Фактичката состојба, поднесена од жалителите, може да се сумира како што следи.

Во 1988 Општина Кичево извршила експропријација на парче земја во сопственост на таткото на жалителот. Со конечна одлука од 14 ноември 1990 година, донесена во вонпарнична постапка за определување на надомест за експроприрана недвижност, Окружен суд Скопје наредил на општината да го обештети такото на жалителот за експропријацијата на неговата земја. Како и да е, таа одлука никогаш не била извршена. Жалителите или нивниот татко, кој починал во 1992 година, не покренале постапка за извршување на нивниот/неговиот надомест.

На неопределен датум во 1998 година, жалителите поднеле тужба против државата за надомест на штета, тврдејќи дека нивниот татко не бил обештетен со фер надомест во 1990 година, и дека тие претрпеле штета како резултат на неуспехот на општината да го плати износот.

На 4 ноември 2001 година Основен суд Кичево го одбил тужбеното барање на жалителите.

На 12 март 2002 година Апелационен суд Скопје ја потврдил пресудата. Обата суда нашле дека согласно домашното право, било какво барање за надомест во врска со експропријација треба да биде

поднесено во посебна постапка, која во случајот на жалителот завршила во 1990 година. Тие, исто така утврдиле дека жалителите можеле да поведат извршна постапка и да го примат надоместокот одреден во 1990 година со затезна камата.

Не е видливо дали жалителот поднел ревизија пред Врховниот суд против пресудата на Апелациониот суд.

На 10 јуни 2002 година Јавниот обвинител го одбил нивното барање за поднесување барање за заштита на законитоста пред Врховниот суд.

ЖАЛБИ

Повикувајќи се на член 6 § 1 од Конвенцијата, жалителите се жалеле во врска со исходот и должината на постапката, која тие ја сметаат за една единствена.

Жалителите, исто така се жалеле во согласност со член 1 од Протокол 1 дека сеуште не се обештетени за експропријацијата на нивната сопственост и дека не им бил досуден фер износ за надоместокот во 1990 година.

ПРАВО

Судот забележува дека примерок од жалбата беше доставен до тужената држава, која ги достави опсервациите во врска со допуштеноста и основаноста на жалбата на жалителот на 21 јуни 2004 година. На 2 јули 2004 година жалителите биле поканети да достават одговор на опсервациите до 30 јули 2004 година. Како и да е, Судот смета дека жалителите не успеале да го направат тоа. Уште повеќе, тие не успеале да одговорат на дописот од 24 септември 2004 година, со кој жалителите биле предупредени за можноста нивниот предмет да биде тргнат од листата на предмети на Судот.

Во врска со член 37 § 1 (а) од Конвенцијата, Судот заклучува дека жалителите немаат намера да продолжат со постапката по жалбата.

Понатаму, во согласност со член 37 § 1 *in fine*, Судот не најде посебни околности во врска со почитувањето на човековите права дефинирани во Конвенцијата и нејзините Протоколи, поради кои испитувањето на оваа жалба треба да продолжи. Поради тоа, член 29 § 3 од Конвенцијата не треба повеќе да се применува во предметот и истиот треба да биде тргнат од листата на предмети.

Од овие причини, Судот едногласно

Одлучи да ја тргне жалбата од листата на предмети.

Vincent Berger
Секретар

Boštjan M. ZUPANČIČ
Претседател